

SARI Balonun Yolculuđu

ŞARKILI
KİTAP

Ayşegül Dede
Çizer: Sara Atashhush

KARNAŞIK BİR BİLNECE

H iç o çok sevdiğin balonun ansızın kaçıp gitti mi ellerinden?

Gökyüzünde ufacık, renkli bir nokta kalana kadar bakakaldın mı peşinden?

Bir daha dönmeyeceği için acıdı mı minik kalbin o, gökyüzüne yükselirken?

Şimdi olduğun yerde dur ve küçük bir mola ver.

KOCCAMAAN, TAPIAZE BİR NEFES ÇEK İÇİNE.

Tıpkı bir balon gibi yavaşça şişir ciğerlerini.

Şöyle bir etrafına bak.

Tam şu an neredesin?

Gözlerin hangi renkleri, hangi detayları görüyor?

Yanında, yörende kimler var?

ŞİMDİ NEFESİNİ YAVAAAŞÇA BIRAK.

Yaşadığın her an, kalbinde silinmez bir iz bırakır; sonunda geçip gitse bile...

Tıpkı elinden kaçan balon gibi.

Oysa bazı balonlar aslında hiç kaybolmazlar; sadece senin bilmediğin yeni yolculuklara çıkarlar.

Peki uçup giden anları ve balonları yakalamak mümkün mü sence?

Yoksa rüzgârı arkana alıp yeni yolculuklara mı çıkmalısın sen de?

Kendine yepyeni bir hikâye, taptaze anlar bulmalısın belki de...

**BU KARMAŞIK BİLMECEYİ ÇÖZMEK
İSTERSEN CEVABI İŞTE TAM DA BU
HİKÂYEDE...**

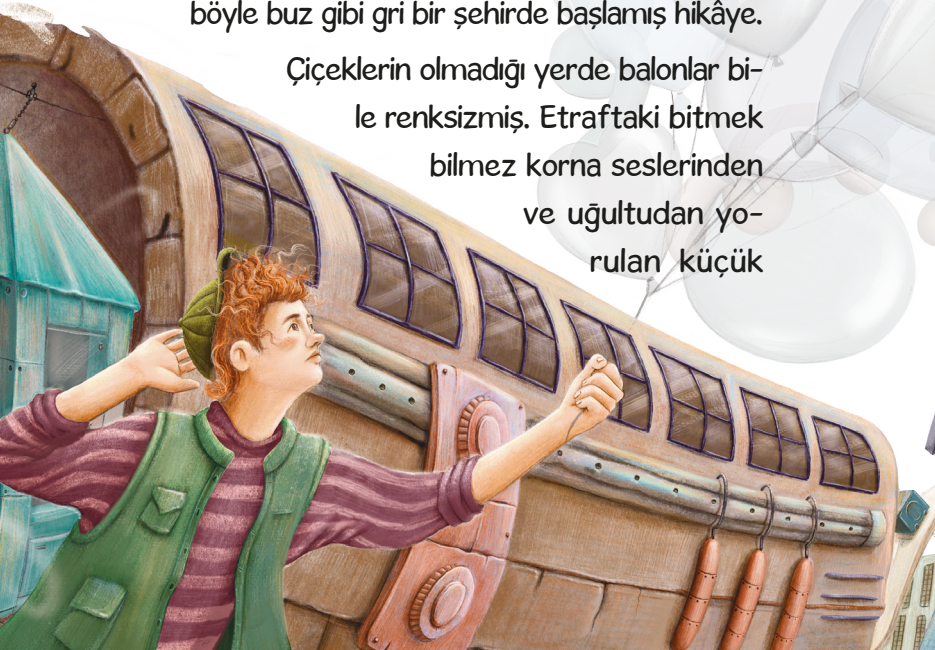

YENİ BİR YOLCULUK

Beton binalarla dolu,
yeşilin kaybolduğu,
renklerin birer birer solduğu,
vızır vızır arabaların gürültüyle sokakları
doldurduğu,
insanların başını kaldırmadan ekranlara daldığı,
göz göze gelmekten kaçındığı,
böyle buz gibi gri bir şehirde başlamış hikâye.

Çiçeklerin olmadığı yerde balonlar bi-
le renksizmiş. Etraftaki bitmek
bilmez korna seslerinden
ve uğultudan yo-
rulan küçük

sarı balon, derin bir **"OOOFFF!"** çekmiş. Daha önce hiç görmediği, sakın, rengârenk yerlere gitmek istemiş. Zaten başka diyarları hep çok merak edermiş.

Ansızın esen rüzgârla birlikte kaçırvermiş baloncunun elinden ve özgürce masmavi gökyüzüne yükselmiş. **"Offfff! Şu hâle bak! Yeter artık, dayanamıyorum bu gürültüye! Kafam şişti iyice! Patlayacağım neredeyse!"** diye söylenmiş.

Ne de olsa bir balonun en korktuğu şey patlamakmış.

Sarı balon bulutlara yaklaşmış, gürültü dindiğinde söyle bir tepeden bakmış o beton yığını şehre. İşte o zaman vızır vızır arabalar birer karınca, koca koca binalar da kibrit kutusu gibi görünmüş gözüne.

Bir süre sessizliğin sesini dinlemiş... Pamuk gibi bulutlardan bile çıt çıkmıyormuş. Merakla sağına soluna bakınmış ama hiçbir hareket görememiş. Buradan da çok sıkılmış ve derin bir "OF" çekmiş yine.

"OFFFF! Burası da çok sıkıcıymış. Sıkıntıdan patlayacağım neredeyse." diye söylenmiş.

Ne de olsa bir balonun en korktuğu şey patlamakmış.

Süzüle süzüle şehrin en dar, en kalabalık sokaklarına doğru yavaşça alçalmış.

Labirenti andıran sokakların arasında merakla gezinmeye başlamış. Aslında tam řu anda kendine arkadaş bulsa hiç de fena olmazmış. **Hem zaten en iyi maceralar, arkadaşlarla birlikte çıkılan yolculuklarmış.** Sarı balon bunları hayal edince iyiden iyiye heyecanlanmış. Hemen kendine bir arkadaş bulabilmek umuduyla hızlanmış.

Karşılaştığı insanlara, **"Hey, kaldır başını, bak gökyüzüne! Arkadaş olalım mı seninle? Birlikte yeni maceralar bulalım mı kendimize?"** diye seslenmiş ama onu kimsecikler duymamış.

Etrafına dikkatle baktığında görmüş ki sokakta yürüyen onlarca, yüzlerce, hatta binlerce insan telefonlarına dalmış. Avuçlarındaki o küçük ekranlardan başka

hiçbir şeyi görmüyor, dünyanın sesini duymuyorlar-
mış. Derin bir **“OF”** çekmiş yine.

“Offf! Kimse beni görmüyor, kimse benimle arka-
daş olmuyor. Yalnızlıktan patlayacağım neredeyse.”
diye söylenmiş.

**Ne de olsa bir balonun en korktuğu
sey patlamakmış.**

Sarı balon umudunu yine de kaybetmemiş. Her
köşe başında kendine arkadaş aramaya devam
etmiş.

Güneş batmış, gökyüzü lacivert bir örtüye bürünmüş, evlerin pencerelerinde tek tek ışıklar yanmış. Sarı balon, **"MUTLAKA BİR ARKADAŞ BULMALIYIM."** diyerek umutla pencerelerden içeri bakınmaya başlamış.

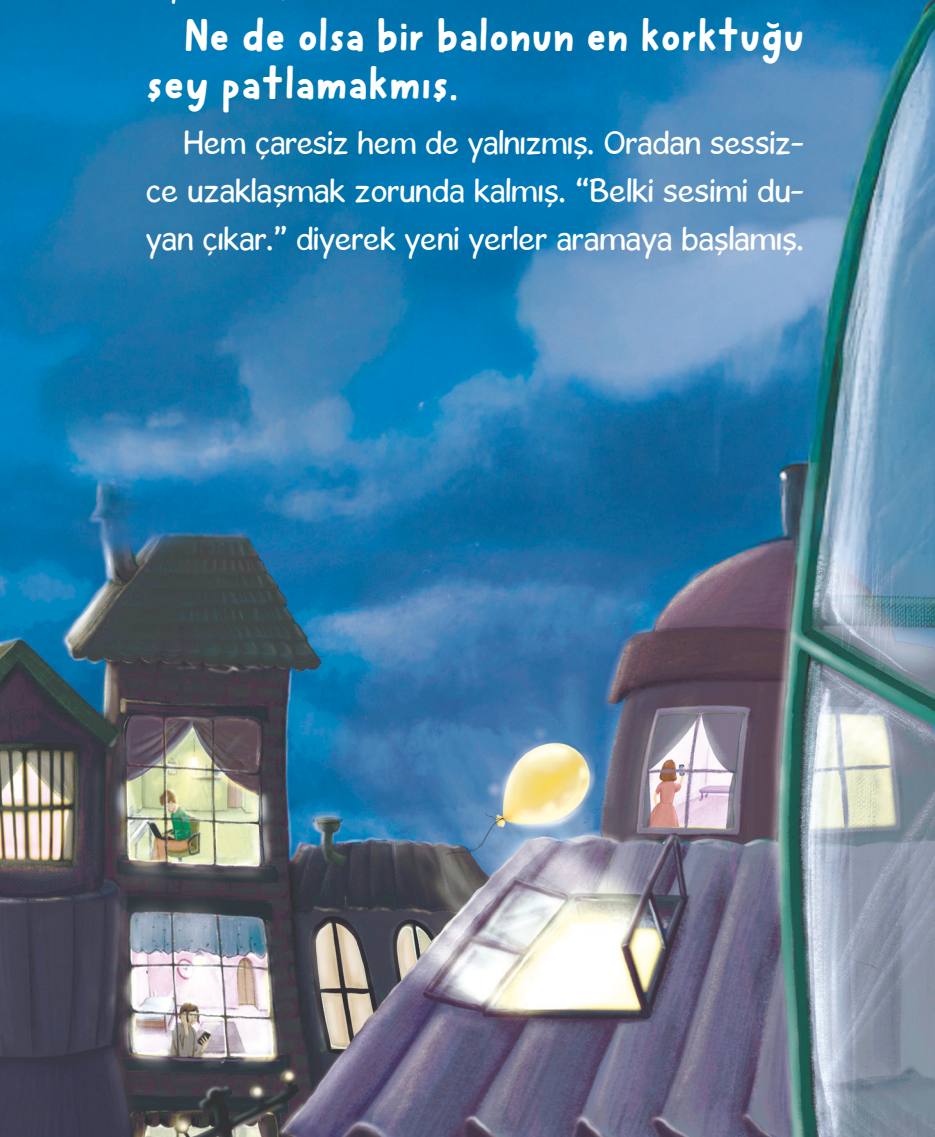
Ama yok, yüzünü pencereden dışarı dönen kimse olmamış. Çocuklar ellerindeki telefona, tablete ve bilgisayara dalmış. Sarı balon, tüm bu gördükleri karşısında şaşırıp kalmış. Çocuklar ne pencereden dışarı ne

de gökyüzüne bakıyormuş. Bir sağa, bir sola uçmuş da uçmuş; sesini duyurmaya çalışmış. Avazı çıktığı kadar bağırmış; bağıırken neredeyse patlayacakmış.

Ne de olsa bir balonun en korktuğu şey patlamakmış.

Hem çaresiz hem de yalnızmış. Oradan sessizce uzaklaşmak zorunda kalmış. “Belki sesimi duyan çıkar.” diyerek yeni yerler aramaya başlamış.

Derken... **O DA NE!**

Karanlıkların içinde bir yerden çatal bıçak şıkırtısı, çeşit çeşit insan kıkırtısı ve bir kız çocuğunun da fısıltısını duymuş. Penceresinden sıcak bir ışık sızan eve doğru merakla yaklaşmış. Küçük bir kız çocuğu balkondaki saksıda duran küçük fidanıyla fısır fısır konuşuyormuş.

Acaba bu küçük kız, fidanına neler anlatıyormuş?

Merakla dinlemeye başlamış. Onları gizlice dinlemek için bir yere saklanmış.

**"Benimmm canım zeytinci-
ğimmm, yarın ormana gideceğiz.
Artık saksıdan kurtulup toprakla bu-
luşabilirsin.** Hemen kocaman bir ağaç ol ki
kuşlar dallarına yuva yapabilsin. Sincaplar üzerinde
gezinebilsin... Oh ne güzel, kendine bir sürü arka-
daş da edinirsin. Söz, ben de sık sık gelirim, seni
hiç bırakmam. Verdiğim sözleri tutarım, bilirsin."

Sarı balon bu evi hayranlıkla izlemiş; burada
ne bir telefon varmış ne de bir tablet. Tüm aile
masanın etrafında toplanmış, tatlı tatlı sohbet

ediyormuş. Hiçbiri telefona bakma ihtiyacı hissetmiyormuş. Onlar için; sohbet etmek, birlikte vakit geçirmek ve güzel anılar biriktirmek daha anlamlıymış. Her şeyi birlikte görmek, duymak, hissetmek...

Evin küçük oğlu, dünyayı gözleriyle değil, kalbiyle görüyormuş. Yani doğuştan görme engelliymiş. Ailesi ona dünyayı tüm renkleriyle, sesleriyle, kokusuyla anlatıyormuş. **Yaşadıkları her bir an bir keşfe, söyledikleri her söz de bir maceraya dönüşüyormuş.** Ailesinin sözcükleri sayesinde dünyayı duyuyor, renkleri hayal ediyor ve kokuları kalbinde hissediyormuş.

Masanın köşesinde oturan erkek çocuk, kız kardeşinin anlattıklarını hayal ederek gülümsüyormuş. Gözleri karanlıkta olsa da kulakları en hafif tıkırtıyı, en gizli fısıltıyı bile hemen sezermiş. Hatta bazen kimsenin görmediğini görür, duymadığını bile duyarmış.

Bu nedenle küçük kız ona hep, **"ABİCİM, SENİN SÜPER GÖZLERİN VE SÜPER KULAKLARIN VAR."** dermiş.

Küçük kız abisine her şeyi uzun uzun anlatırmış: balkondan görünen bulutları, uçan kuşları, zeytinin yapraklarının nasıl sallandığını...

"Abicim, yarın ormanda ağaçların mis kokusunu içimize çekeriz. Yumuşacık çi-menlerde yuvarlanırsın. Birlikte yaprakların hışırtısını, kuşların cıvıltısını da dinleriz. Hepsini yaparsın, değil mi?"

Heyecandan yerinde duramayan küçük kız, ertesi gün için hazırlıklara başlamış bile. Evin içinde oradan oraya koşturuyor, piknik sepetine heyecanla bir şeyler dolduruyormuş. Piknik ve fidan dikimi için neler gerekmiyormuş ki? İpler, toprak, minik tırmıklar, rengârenk kürekler... Ailecek ormana gidecekler, bütün gün piknik yapacaklarmış.

Küçük kız bütün gece ormandaki hayvanların seslerini çıkarmaya çalışmış. Kuşlar, kurbağalar, çekirgeler, arılar...

"Hepsini çok güzel yapıyorsun ama... Sen en iyi kuş sesi çıkarıyorsun bence!" demiş abisi gülümseyerek.